

Scénář k rozhlasové reportáži

1. Vstup: Pan Čechura se narodil 14. října 1945 na statku na Bolevecké návsi, kde prožil, podle slov pana Čechura velmi krásné dětství.

Pamětník 0:55 – 00:01:55

Doslovný přepis

„Já vám děvčata můžu říct, že moje dětství bylo velmi krásný. Rodiče byli moc hodný. Maminka ze začátku, když jsem byl malý, tak když jsem se narodil, jak říkám, nepracovala, až později nastoupila ve Škodových závodech v Doudlevcích. Tatínek sloužil, tak jako já později, u požárního sboru v Plzni. No, peněz moc nebylo, ale myslím si, že jsme žili slušně, střídmě. A můžu jenom potvrdit, byl jsem tedy jedináček, jako jedináček jsem nikdy nebyl sobec. Byl jsem vždycky vstřícný, měl jsem spousty a spousty kamarádů. Zažil jsem moc krásný chvíle v době svého dětství.“

2. Vstup: Velmi nás pobavilo, když nám pan Čechura vyprávěl o tom, jak se jako malí chlapci převlékali do policejních uniforem a jako falešní policisté děsili místní občany. Už jako malý chlapec si pan Čechura vybuodoval silný vztah k přírodě, který mu vydržel až dodnes.

Pamětník 00:02:17 – 00:02:57

Doslovný přepis

„Měl jsem strašněj vztah k tomu Bolevci, k Boleveckej návsi, k lesům, k přírodě, hlavně k přírodě, protože jsem měl takovej problém. V mládí, jak jsme přišli po těch schodech sem, tak jsem v sedmi letech upadl na těch schodech, rozrazil jsem si právě tu nohu, kterou mám dneska operovanou, až později jsem byl a operaci, tak jsem vlastně nemohl hrát nebo dělat sporty, nemohl jsem hrát třeba fotbal a tak dále. Tak jsem se vlastně dal na dráhu přírody, začal jsem prostě milovat ptáky, milovat les.“

3. Vstup: A jako každý, měl své sny, život ho ale zavedl jinam, k profesionálním hasičům.

Pamětník 00:30:55 – 00:32:05

Doslovný přepis

„Náčelník tehdejší, nějaký nadplukovník Sedláček, byl tady u nás několikrát a říkal: „Jardo (jako tátovi) my toho kluka tam potřebujeme.“ A on říkal: „Hele, oni si budou myslet, že je to protekce.“ Tak asi na třetí pokus jsem potom šel, jo. No ne, byla to strašně zajímavá práce a bylo to, říkám, bylo to hezký zaměstnání. Já jsem to dělal strašně rád, jo, protože jsem u těch hasičů dobrovolnejch vyrostl. Ale musím říct upřímně ještě jednu věc, že radši bych bejval dělal, ale to naši nechtěli, radši bych dělal bejval hajnýho nebo rybáře, jo. Rybářskou školu jsem chtěl dělat a lesnickou školu a naše máma o tom nechtěla ani slyšet. Říkala: „Kdepak, ten kluk, ten kluk oni by ho strčili do pohraničí.“ To se tenkrát dělalo, že jo mladý tyhle adepty, ty hajný strkali do pohraničí. „A oni ho tam ještě někde voddělají, ani náhodou.“

4. Vstup: Jako profesionální hasič u Státního požárního dozoru a u vyšetřování požárů nakonec působil 41 let. Pan Čechura je jedním ze zástupců Boleveckých rodáků. Za osud Bolevecké návsi vždy bojoval.

Pamětník 00:17:19 – 00:17:57

Doslovný přepis

„V roce 72 se začalo harašit se sídlištěm, že se Bolevecká návěs a celý to okolí zbourá, což se stalo a to okolí se skutečně zbouralo. Postavilo se tady sídliště, což mě hrozně bolelo, ne, že by to bylo špatně, ale ne tím způsobem, jak se to stavělo a jak hustě se ta oblast zastavila. Nevypadá to ani pěkně, že jo, to asi vidíte, já to tedy moc rád nemám. My, když jsme věděli, že je zle, tak jsme začali brojit a můžu vám to říci zcela upřímně, se třema lidma jsme ten Bolevec zachránili.“

5. Vstup: Ne u všech se však setkal se stejným nadšením, které sdílel on.

Pamětník 00:18:14 – 00:18:50

Doslovný přepis

„Byly tady zjištěny strašně cenné věci, třeba tady u těch Matoušů, u těch Polcarů, u Dolejšů atd. A tehdejší režim si netroufl potom to zbourat, protože to by bylo bejvalo zle. Ale zasadili jsme se o to tři lidi. Bohužel měl jsem taky velké problémy v té době, protože ne všichni lidi s tím souhlasili, jo. Já jsem třeba seděl na veřejný schůzi, bylo to Sokolovně v Bolevci, a já jsem na každé tej schůzi vystupoval, ne. Oni už mě znali, jo. Ale prostě měl jsem podporu tuhle těch památkářů.“

6. Vstup: Jedním z největších životních zklamání pro pana Čechuru byl rok 1968.

Pamětník 00:26:38 – 00:27:11

Doslovný přepis

„Zlomilo mi ten přístup toho tehdy Sovětského svazu, protože, a to byla bolest pro mnoho a mnoho lidí, že přišli sem. Já vím, že chránili, nebo chtěli chránit ten socialismus, kdyby bejvali odešli tak, jak bylo přislíbeno, tak dejme tomu, ale oni tady zůstali. A mě, tátu a co jsem znal dobrý lidi, tak ty to strašně bolelo, že jsme vlastně potom v podstatě byli jako okupovaný tím tehdy Sovětským svazem.“

7. Vstup: Od velkého zklamání v roce 1968 jsme se v našem rozhovoru s panem Čechurou přesunuli k nadějím, které pro něj ztělesňoval rok 1989.

Pamětník 00:36:01 – 00:36:14 00:36:40 – 00:36:45

Doslovný přepis

„Mám být upřímný, tak to řeknu. Já jsem to očekávání měl. Já jsem v podstatě měl s tátou trošku takovou kontraverzi. Já jsem říkal: „Táto, hele, bude to dobrý, jo, když se použijou ty dobrý věci.“

„Takže očekávání jsem měl, byl jsem tomu nakloněnej, to říkám zcela upřímně.“

8. Vstup: V mnoha ohledech se pro pana Čechuru naděje, které do změny naší společnosti vkládal, nenaplnily. Podle jeho slov měli lidé na Bolevecké návsi k sobě dříve blíže.

Doslovný přepis

„Já jsem měl přístup do všech těch stavení, nikde se nezamykalo, to byly výjimky.“

„To bylo takový, ty vztahy byly opravdu takový fajn. Dneska se lidi uzavřeli.“

9. (00:55:25) Pan Čechura pro Boleveckou náves dýchá, za dlouhá léta jeho působení se mu podařilo získat finanční prostředky na rekonstrukci Bolevecké návsi. Energie a zápal, který z něj vyzařuje, nás velmi inspiroval. Jeho vzkaz naší generaci jsme si vzaly k srdci.

Pamětník 1:20:09 – 1:20:23

Doslovný přepis

„Když něco ten mladej člověk dělá, tak aby to dělal z přesvědčení, aby to dělal s láskou, srdíčkem a aby udělal něco hezkýho jak pro sebe, tak taky i pro lidi.“